

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **navrhovatele: Přípravný výbor pro konání místního referenda v obci Vědomice**, jednajícího I. Š., nar. „X“, „X“, proti **odpůrci: Obec Vědomice**, se sídlem Na Průhonu 270, Vědomice, **o návrhu na vyhlášení místního referenda**,

t a k t o :

- I. Návrh se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Svým včasným návrhem se navrhovatel domáhal vydání rozhodnutí, kterým by soud vyhlásil referendum v obci Vědomice v termínu 11.10.2014 o otázce: „Souhlasíte s vyústěním nového mostu přes řeku Labe a vedením obchvatu – přeložky silnice II/240 v katastru obce Vědomice?“

Navrhovatel ve svém návrhu uvedl, že předmětným referendem a položenou otázkou se domáhá, aby se občané mohli vyjádřit ke klíčové otázce nového územního plánu obce, který je ve fázi projednávání. Občané by tímto způsobem mohli dát tvůrci územního plánu jasný signál, jak má nadále při schvalování nového územního plánu pokračovat. Navrhovatel poukázal na skutečnost, že odpůrce vyhlášení referenda odmítl, aniž by tento závěr jakkoli zdůvodnil. Usnesení zastupitelstva zcela chybí odůvodnění.

Navrhovatel trvá na tom, že není důvod předmětné referendum nevyhlásit, neboť referendum o otázkách týkajících se územního plánu není dle zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu (dále jen „zákon o místním referendu“), vyloučeno. Navrhovatel s odkazem na nálezy Ústavního soudu České republiky ze dne 13.7.2007, sp. zn. I. ÚS 101/05, konstatoval, že pokud je územní plán ve stádiu návrhu, nebrání konání místního referenda § 7 písm. e) zákona o místním referendu, kde je stanoveno, že místní referendum nelze konat v případech, kdy se o položené otázce rozhoduje ve zvláštním řízení. Navrhovatel trvá na tom, že v daném případě tak tomu bylo, neboť návrh na konání místního referenda byl podán v době, kdy územní plán byl ve stádiu návrhu. Navrhovatel zdůraznil, že dle § 6 odst. 5 písm.

a) zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), je to právě zastupitelstvo obce, které v samostatné působnosti rozhoduje o pořízení územního plánu a regulačního plánu.

Současně navrhovatel poukázal na skutečnost, že jakékoliv bránění místnímu referendu je třeba posuzovat přísně restriktivně a vždy je třeba dát přednost výkonu tohoto oprávnění před jeho odepřením.

Jako termín konání místního referenda navrhl navrhovatel den 11.10.2014.

Odpůrce uvedl, že si k podanému návrhu na vyhlášení místního referenda vyžádal stanoviska od Ministerstva vnitra a Ministerstva pro místní rozvoj. Stanoviska byla značně rozporuplná ve vztahu k přípustnosti konání navrhovaného referenda. S obsahem stanovisek byl navrhovatel seznámen před rozhodnutím zastupitelstva o návrhu na konání referenda. Odpůrce poukázal na skutečnost, že trasa předmětného obchvatu a mostu je zahrnuta do Zásad územního rozvoje Ústeckého kraje. Odpůrce dále zjistil, že stávající územní plán obce není v souladu se schválenými Zásadami územního rozvoje Ústeckého kraje. Dle zásad rozvoje má trasa obchvatu procházet blíže zastavěné části obce. Odpůrce trvá na tom, že nelze vydat nový územní plán, který by byl v rozporu se Zásadami územního rozvoje Ústeckého kraje. Jediné řešení dle odpůrce je podání připomínky ke zprávě o uplatňování Zásad územního rozvoje Ústeckého kraje, kde bude požádáno o změnu trasy a vydání územního plánu s trasou v souladu s platnými Zásadami územního rozvoje Ústeckého kraje a stanovenou územní rezervou pro případně posunutou trasu. Následně po aktualizaci Zásad územního rozvoje Ústeckého kraje bude možné změnit územní plán tak, aby odpovídal změněným zásadám.

Odpůrce zdůraznil, že zastupitelstvo obce nemá v daném případě žádné zákonné prostředky, kterými by mohlo v případě negativní odpovědi na otázku položenou v navrhovaném referendu závěr referenda prosazovat. Předmětná přeložka silnice a most jsou totiž stavbou nadmístního významu a jejich trasa je stanovena v územní dokumentaci nadřazené územnímu plánu.

Dále odpůrce uvedl, že usnesení zastupitelstva, kterým bylo rozhodnuto, že se místní referendum nevyhlásí, bylo odůvodněno. Jako důvod bylo uvedeno, že dle § 7 zákona o místním referendu nelze místní referendum konat, protože návrh referenda směřuje k otázce týkající se obchvatu města Roudnice nad Labem, jehož trasa je vedena na části katastru obce již ve schváleném územním plánu obce ze dne 30.9.1996, který je platnou územně plánovací dokumentací obce. Uvedl rovněž, že člen přípravného výboru jednající za navrhovatele byl jednání přítomen a účastnil se i diskuse.

Odpůrce rovněž zdůraznil, že daný případ se odlišuje od případů řešených judikáty, na které odkazoval navrhovatel, neboť trasa obchvatu je zakotvena v současně platném územním plánu a nejde o nový záměr a o trasu obchvatu se jednalo v jiném řízení vedeném podle zvláštního zákona, jehož výsledkem byly Zásady územního rozvoje Ústeckého kraje.

Na vyjádření odpůrce reagoval navrhovatel replikou, kde zdůraznil, že dle jeho názoru je možné konat referendum v obci i o otázce, kterou řeší zásady územního rozvoje, neboť rozhodnutí, kterým by občané vyjádřili svůj nesouhlas s nějakou věcí v rozporu s tím, jak je to definováno v zásadách územního rozvoje, je vyjádřením politické vůle, která je ústavně garantována. Zdůraznil, že zásady územního rozvoje nejsou něčím neměnným, ale jde o zásady, které se mění v čase. Dále zdůraznil, že zásady územního rozvoje jsou opatřením obecné povahy, které nejsou klasickým právním předpisem, ale jedná se o hybrid mezi

individuálním správním aktem a právním předpisem, tudíž ustanovení § 7 písm. d) zákona o místním referendu se neuplatní. Považuje za ústavně nepřijatelné, že by přijetím zásad územního rozvoje končila jakákoliv debata o otázkách týkajících se územního plánu. Navrhovatel poukázal na skutečnost, že odpůrce je účastníkem různých jednání a řízení, ve kterých by mohl prosazovat vůli občanů vyjádřenou v referendu. V souladu s tím navrhovatel opakovaně zdůraznil, že je přesvědčený, že jeho návrh je důvodný a trvá na něm. Současně odkázal i na vyjádření Mgr. B. U. z Ministerstva vnitra ze dne 15.5.2014, č.j. MV – 63042-2/VEG-2014, které je založeno i v předloženém správním spise.

Soud shledal, že návrh byl podán včas (§ 57 odst. 2 zákona o místním referendu), osobou oprávněnou (§ 57 odst. 1 citovaného zákona), a to ze zákonem předvídaných důvodů [§ 57 odst. 1 písm. b) téhož zákona a § 91a odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní {dále jen „s.ř.s.“}]. V souladu s ustanovením § 91a odst. 3 věta druhá s.ř.s. rozhodoval soud bez nařízení jednání. Soud při vydání rozhodnutí ve věci vycházel kromě obsahu předloženého správního spisu i z obsahu opatření obecné povahy, kterým byly vydány Zásady územního rozvoje Ústeckého kraje, ze dne 7.9.2011, č.j. UPS/412/2010-451, JID 168286/2011/KUUK, které je veřejně dostupné na internetových stránkách Ústeckého kraje (www.kr-ustecky.cz). S ohledem na výše citované ustanovení § 91a odst. 3 s.ř.s., charakter daného dokumentu a jeho veřejnou dostupnost dospěl soud k závěru, že ani za této situace není nutné nařizovat ústní jednání ve věci.

Podle ustanovení § 13 odst. 1 zákona o místním referendu zastupitelstvo obce na svém nejbližším zasedání po předložení návrhu na vyhlášení místního referenda rozhodne „o vyhlášení místního referenda, jestliže lze o navržené otázce místní referendum konat, a zároveň stanoví den jeho konání“ [písm. a)], nebo rozhodne o tom, „že místní referendum nevyhlásí, jestliže o navržené otázce nelze místní referendum konat“ [písm. b)]. Výkladem citovaného ustanovení soudní judikatura dovodila (srov. např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2009, č.j. 44 Ca 44/2009-33, č. 1921/2009 Sb. NSS), že zastupitelstvu obce při svém rozhodování o (ne)vyhlášení místního referenda přísluší posoudit, zda se v případě navrhovaného místního referenda jedná o věc patřící do samostatné působnosti obce (§ 6 zákona o místním referendu) a dále zda v dané věci není konání místního referenda vyloučeno podle ustanovení § 7 téhož zákona. Pokud zastupitelstvo obce neshledá nepřípustnost konání referenda podle § 6 či § 7 zákona o místním referendu, posuzuje dále to, zda navrhovaná otázka splňuje požadavek daný ustanovením § 8 odst. 3 citovaného zákona, tedy zda je otázka „jednoznačně položena tak, aby na ni bylo možno odpovědět slovem ‘ano’ nebo slovem ‘ne’“. Pokud zastupitelstvo shledá soulad navrhovaného místního referenda se shora uváděnými předpoklady, je jeho povinností místní referendum vyhlásit; neučiní-li tak, může jeho rozhodnutí o vyhlášení místního referenda k návrhu přípravného výboru nahradit soud (§ 57 odst. 3 zákona o místním referendu).

S ohledem na výše uvedené soud nejprve přistoupil k hodnocení toho, zda v případě posuzovaného místního referenda nastal jeho rozpor s ustanovením § 6 zákona o místním referendu, jinak řečeno, zda se navrhované místní referendum týká věci patřící do samostatné působnosti předmětné obce. Do samostatné působnosti obce patří ve smyslu ustanovení § 35 odst. 1 a 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, „záležitosti, které jsou v zájmu obce a občanů obce, pokud nejsou zákonem svěřeny krajům nebo pokud nejde o přenesenou působnost orgánů obce nebo o působnost, která je zvláštním zákonem svěřena správním úřadům jako

výkon státní správy, a dále záležitosti, které do samostatné působnosti obce svěří zákon. Do samostatné působnosti obce patří zejména záležitosti uvedené v ustanovení § 84, § 85 a § 102 citovaného zákona, s výjimkou vydávání nařízení obce. Obec v samostatné působnosti ve svém území dále pečuje v souladu s místními předpoklady a s místními zvyklostmi o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Jde především o uspokojování potřeb bydlení, ochrany a rozvoje zdraví, dopravy a spojů, potřeby informací, výchovy a vzdělávání, celkového kulturního rozvoje a ochrany veřejného pořádku“. Podle ustanovení § 6 odst. 5 stavebního zákona pak zastupitelstvo obce mimo jiné „a) rozhoduje v samostatné působnosti o pořízení územního plánu a regulačního plánu, b) schvaluje v samostatné působnosti zadání, případně pokyny pro zpracování návrhu územního plánu, c) vydává v samostatné působnosti územní plán“. Podle ustanovení § 7 odst. 2 stavebního zákona pak zastupitelstvo kraje mimo jiné „a) vydává v samostatné působnosti zásady územního rozvoje, b) schvaluje v samostatné působnosti zadání, případně pokyny pro zpracování návrhu zásad územního rozvoje, c) schvaluje v samostatné působnosti zprávu o uplatňování zásad územního rozvoje“. Z výše uvedeného vyplývá, že zastupitelstvo obce v samostatné působnosti, pokud jde o územní plán, rozhoduje o jeho pořízení, zadání návrhu, případně pokynů pro jeho zpracování a současně jej vydává. Současně však z uvedeného vyplývá, že tytéž úkony týkající se zásad územního rozvoje kraje činí zastupitelstvo kraje.

V daném konkrétním případě je otázka navrhovaného referenda formulována takto: „Souhlasíte s vyústěním nového mostu přes řeku Labe a vedením obchvatu – přeložky silnice II/240 – v katastru obce Vědomice?“ Na straně 39 přílohy č. 1 k opatření obecné povahy, kterým byly vydány Zásady územního rozvoje Ústeckého kraje, ze dne 7.9.2011, č.j. UPS/412/2010-451, JID 168286/2011/KUUK, která obsahuje textovou část Zásad územního rozvoje Ústeckého kraje je uvedeno, že Zásady územního rozvoje Ústeckého kraje vymezují koridor silnice nadmístního významu II/240 Roudnice nad Labem, západní obchvat s mostem přes Labe. Šířka koridoru je stanovena na 100m. Z přílohy č. 2 uvedeného opatření obecné povahy obsahujícího grafickou část zásad územního rozvoje vyplývá, že vymezený koridor prochází mimo jiné i katastrem obce Vědomice. Pro územní plánování jednotlivých obcí byl Zásadami územního rozvoje Ústeckého kraje stanoven úkol v součinnosti s dotčenými orgány, při zajištění územní koordinace, zpřesnit a vymezit v územně plánovací dokumentaci dotčených obcí koridor silnice II/240 Roudnice nad Labem, západní obchvat s mostem přes Labe. V ustanovení § 36 odst. 5 stavebního zákona je výslovně uvedeno, že zásady územního rozvoje jsou závazné pro pořizování a vydávání územních plánů a pro rozhodování v území. Důsledkem výše zmíněných pravomocně přijatých zásad územního rozvoje ve vztahu k umístění silnice II/240 je skutečnost, že v rámci územních plánů obcí, přes jejichž katastry má tato komunikace procházet, lze pouze zpřesnit umístění této silnice v již pevně a závazně stanoveném koridoru. Z uvedeného tedy vyplývá, že skutečnost zda předmětná silnice č. II/240 povede katastrem obce Vědomice či nikoliv nepodléhá rozhodovací pravomoci Obce Vědomice v samostatné působnosti. O uvedené skutečnosti již bylo pravomocně rozhodnuto Ústeckým krajem v rámci jeho samostatné působnosti. Obec Vědomice již může v rámci své samostatné působnosti rozhodovat o zpřesnění již stanoveného koridoru – tedy kde bude daná silnice v rámci koridoru širokého 100m, který je stanoven Zásadami územního rozvoje Ústeckého kraje, umístěna.

Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že věc, na níž se dotazoval a otázka, o níž mělo být rozhodováno v navrhovaném referendu, nespadá do samostatné působnosti Obce Vědomice. Nebyla tak splněna základní podmínka pro konání místního referenda zakotvená

v ustanovení § 6 zákona o místním referendu. Na základě výše uvedeného tedy soud dospěl k závěru, že odpůrce zcela správně dovodil, že předmětné referendum nelze konat a jeho zastupitelstvo tedy nepostupovalo v rozporu se zákonem o místním referendu, pokud toto místní referendum nevyhlásilo.

K námitce navrhovatele, že usnesení zastupitelstva Obce Vědomice o nevyhlášení referenda nebylo odůvodněno, soud uvádí, že ze zápisu ze zasedání zastupitelstva Obce Vědomice č. 293/192014 vyplývá, že toto rozhodnutí zastupitelstva odůvodněno bylo, a to takto: „Podle § 7 zákona 22/2004 Sb., o místním referendu, místní referendum nelze konat, vzhledem k tomu, že návrh referenda směřuje k otázce týkající se obchvatu Roudnice nad Labem, jehož trasa je vedena na části katastru obce již ve schváleném územním plánu obce ze dne 30.9.1996, který je platnou územně plánovací dokumentací.“ Tato námitka navrhovatele tedy neodpovídá skutečnosti.

Na tomto místě soud konstatuje, že pro danou věc není podstatné, že zastupitelstvo odpůrce své rozhodnutí o nevyhlášení referenda odůvodnilo odlišně od závěrů, ke kterým dospěl soud v rámci soudního přezkumu. Správní soud v rámci soudního přezkumu v daném případě rozhoduje v plné jurisdikci a není nijak vázán důvody, které uvedlo zastupitelstvo odpůrce jako odůvodnění svého rozhodnutí. Podstatné je, že soud dospěl ke stejnému meritornímu závěru jako zastupitelstvo odpůrce, že předmětné referendum nelze vyhlásit.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 93 odst. 4 s.ř.s., podle něhož v řízení ve věcech místního referenda nemá žádný z účastníků právo na náhradu těchto nákladů.

Usnesení bude doručeno účastníkům řízení a současně bude vyvěšeno na úřední desce soudu; usnesení nabývá právní moci dnem vyvěšení (§ 93 odst. 5 s.ř.s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. července 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová